De drie zustersteden

Vaderlandsche trilogie

Karel Lodewijk Ledeganck

bron
C. Ledeganck, *De drie zustersteden*. H. Hoste/Sybrandi, Gent/Rotterdam 1846

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/lede003drie01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

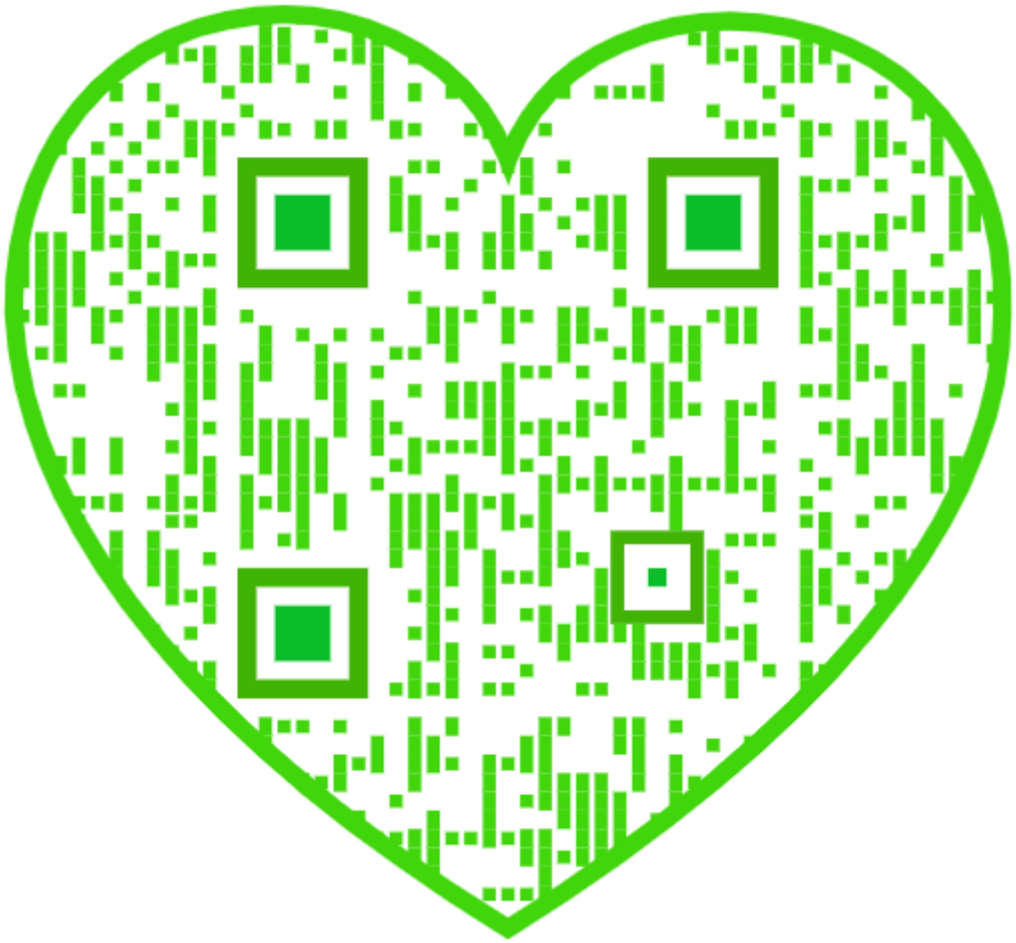

Eerste lierzang.

Aen Gent.

Gy zyt niet meer,
Gelyk weleer,
De trotsche wereldstad, die koningen deed beven;
Gy zyt niet meer dat leeuwennest,
Dat wydgeducht gemeenebest,
Dat tot de volkren sprak, het hoofd fier opgeheven;
Niet meer de bakermat van Vlaendrens heldenmoed,
Niet meer de zetelplaets van weelde en overvloed.

Uw heerschappy
Is lang voorby,
Met alles wat de glans van heerschappy vereenigt;
Voorby, met al de wonderkracht
Van zelfbestaen en eigen magt,
Die eigen voorspoed schept en eigen onspoed lenigt;
Voorby, met eigen zede en aert en eigen pracht;
Voorby, gelyk het ryk van een verdelgd geslacht!

't Is lang, sints hier
De leeuwbanier
Ontrold werd voor het oog dier Neringen en Gilden,
Die elk, gelyk een legerschaer,
Het harnas gespten in 't gevaer,
En wilden wat was regt, en wonnen wat zy wilden!
Dit tuige Frankryks vorst, dit tuig' Bourgonje's huis,
Dit tuige 't veld voor Brugge, en dit de zee voor Sluis!

De tyden vloôn,
Sints u een zoon,
De glorie zyner eeuw, een keizer, werd geboren.
De tyden vloôn, sints hier ter steê,
Na lang en snerpend oorlogswee,
Het heilig vreêverbond van Neêrland werd bezworen.
o, Wie geeft u terug uw telgen van weleer!
Of ziet het vaderland ooit zulke helden weêr?

o Neen, de roem
Is als een bloem,
Die nimmer wederbloeit, wanneer zy eens ontblaêrde.
En in zoo menig staetsorkaen,
Als over u is opgegaen,
Is de uwe neêrgestormd, en ligt verwelkt ter aerde.
Al wat gy nog behoudt van uwe aloude faem,
En ongeschonden draegt, is uwe aloude naem.

En toch, nog nu
Bemin ik u,
o GENT! gelyk een spruit van adelyken bloede;
Gelyk de rykste diamant
In de eerekroon van 't vaderland;
Gelyk de schoonste telg die 't schoone Vlaendren voedde.
Ik min u als 't gebloemt dat in uw tuinen bloost,
En 'k juich dat gy de wieg zyt van myn dierbaer kroost!

Want gy bevat
Nog menig schat
Van oude vlaemsche deugd en oude vlaemsche zeden.
Want gy vergat die tael nog niet
Die donderde in uw zegelied,
Of klonk in uw geboôn, of smolt in uw gebeden.
En uw gevoel voor al wat heilig is en schoon,
Spreidt gy nog in den glans der heerlykheid ten toon!

De noeste vlyt
Is nog altyd
Het kenmerk van uw kroost. Aen wriemelende drommen
Verschaft gy 's levens onderhoud,
Het heilig werk, die myn van goud,
Die in uw luchtkring smookt uit honderd vuerkolommen!
Streefde Albion u voor, Europa's vaste land
Erkent dat gy de kroon der nyverheid nog spant!

Steeds onderscheidt
Weldadigheid
U boven allen nog, in 't liefderykste plegen.
Gy hebt voor elk gezucht een hert,
En heul en troost voor elke smert,
Voor elken nood een wyk, voor elken ramp een zegen.
En in de feestzael zelfs, tot zang en dans getooid,
Wordt de aelmoes door uw hand, als bloesem, nêergestrooid.

Waer schittert toch
De Bouwkunst nog
Zoo heerlyk als by U? Wien vlecht zy ryker kroone?
Uw tempelen van hecht arduin,
Belaên met eeuwen op de kruin,
Zyn hun bestemming waerd, waerd dat de Heer er woone.
Zy wyzen aen het oog de blyken uwer gunst,
Die hen heeft opgesierd met peerlen van de kunst.

De Wetenschap,
Ten hoogsten trap,
Laet ge in een heiligdom van marmren zuilen pronken,
Met pracht omkleed en majesteit;
Terwyl gy der Geregtigheid
Een puikjuweel der kunst, een' tempel hebt geschonken,
Waerop de vreemdeling in stomme aenbidding staert,
En zoo als Themis nooit er een bezat op aerd!

Iets manlyk schoons
Ligt in uw zoons,
Dat nog aen 't vlaemsche bloed van vroeger' tyd laet denken,
Iets dat getuigt van manlyke eer.
En uwe dochtren! o, wanneer
Er sommige, onbewust, myn oog met wellust drenken,
Dan denk ik, daer myn blik in zoo veel schoonheid baedt,
'Uw werk, o God van liefde! is godlyk inderdaed!'

En daerom, nu
Nog, min ik u,
o GENT! gelyk een spruit van adelyken bloede,
Gelyk de rykste diamant
In de eerekroon van 't Vaderland;
Gelyk de schoonste telg die 't schoone Vlaendren voedde.
Ik min u, als 't gebloemt dat in uw tuinen bloost,
En 'k juich dat gy de wieg zyt van myn dierbaer kroost! -

Doch, is het waer?
Hangt een gevaer
U dreigend boven 't hoofd, verborgen onder roozen?
En schoon ge er ligt mogt in vergaen,
Is 't waerheid, ziet gy 't achtloos aen,
En is 't u een vermaek dat lokaes lief te koozen?
Is 't waerheid dat gy juicht by 't delven van uw graf?
Dit alles zy niet zoo, - dit keere uw schutsgeest af!

Gy zyt geen spruit
Van 't lauwe Zuid;
Gy zyt een kloeke telg van 't blonde en frissche Noorden!
En echter, zegt men, gy bemint
De zoelte die de zuidewind
Gelyk een stiklucht blaest uit zyn verpestende oorden;
En merkt niet dat zy 't gras van Vlaendrens beemden schroeit,
Wanneer ze er aen het zwerk geen donderwolken broeit.

Men zegt, gy mint
Gelyk een kind,
Wat Frankryks hoofdstad teelt van wufte grilligheden,
Van zingestreel en valsche pracht,
Van schynvermaek, en zwier en dragt,
Van wulpsche dartelheid en laf verwyfde zeden.
Men zegt gy draegt haer juk als een geliefd sieraed,
En deelt den schimplach zelfs waermeê ze uw landaert smaedt!

Men zegt, dat gy
De melody
Van eigen spraek miskent, om vreemden na te zingen;
Dat gy uw gouden moedertael,
Uit leeraerstoel en regterzael,
Als ruw en onbeschofd, misdadig laet verdringen,
En dat de dierbre, by de altaren biddend, zwygt,
Of slechts nog, ongetooid, ten stoel der waerheid stygt!

o, Heeft dit schyn?
En kan het zyn
Dat men van vryen grond naer uitheemsch juk wil vlieden?
Dat men aen andren wetten vraegt,
En willig vreemde kluisters draegt,
Als men geboren is om zelve te gebieden?
Als men op eigen erf eene ongeleende tolk,
Een eigen tael bezit, het kenmerk van een volk?

Wie zulks bestond,
Die ondervond
Welhaest de gruwbre straf van die zich-zelv' verdelgen:
Om 't magtloos poogen, schimp en spot
By 't nagestreefde vreemde rot,
En smaed by nagebuer en vloek by eigen telgen.
Want die geen onheil ziet in laffe bastaerdy,
Is veil voor vlek en schande, en ryp voor slaverny!

Geen ryker kroon
Dan eigen schoon!
De roos behoeft geen glans van blakende robynen;
De malsche wei, geen roozengaerd;
De blanke zwaen, geen pauwenstaert;
De fiere boschmonarch, geen bont van hermelynen!
En wat behoeft het schoon der maegd van Lei en Scheld?
Gewis geen vreemden tooi, die haer de leden knelt!

Daerom, o GENT!
Begryp in 't end
Hoe 't zuiden niets u biedt dan minderheid en snoodheid;
Dat ge in u-zelv' den ryksten schat
Van voorspoed en van heil bevat;
Dat ge een geschiednis hebt die glanst van eigen grootheid!
En dat uw gouden spraek reeds dan een' Maerlant vond,
Toen aen den boord der Seine een nieuwe tael ontstond!

Daerom, gedenk
Den heilgen wenk
Van al wat u omringt. Blyf trouw aen uw voorleden;
Blyf steeds uw' vlaemschen oorsprong waerd;
Wees vlaemsch van hert en vlaemsch van aert,
Wees vlaemsch in uwe spraek en vlaemsch in uwe zeden.
Uw roem en uw geluk vindt ge op dien weg alleen,
Met al de heerlykheid der dagen van voorheen!

En dan, dan zal
Men overal
U minnen als een spruit van adelyken bloede;
U, als de rykste diamant
In de eerekroon van 't Vaderland;
U, als de schoonste telg die 't schoone Vlaendren voedde.
Dan bloeit ge eens als 't gebloemt dat in uw tuinen bloost,
En blyft ge, o GENT, de roem, de zegen van uw kroost!

April 1846.

Tweede lierzang.

Aen Brugge.

‘Wie ooit een doode maget zag,
Den eersten droeven stervensdag,
Eer nog de vinger der vernieling
De lynen heeft gekrenkt van schoonheid en bezieling;
Die ondervond hoe zacht, hoe engelachtig schoon,
't Genot der eeuwge rust op 't wezen ligt ten toon;
En ware 't niet dat oog, verglaesd en onbewogen,
En ware 't niet die wang, met lykwade overtogen,
Waerop de aenschouwer staert, door weemoed overmand,
Hy twyfelde uren lang. Zoo kalm en boeijend tevens,
Is 't aenzien van den dood, nog in den vorm des levens, -
En zoo is 't aenzien van dit strand!’

Dus zong de Bard van Albion[1],
Toen onder Hella's milde zon,
Daer hy op vroeger grootheid rouwde,
Hy 't prachtig Griekenland, thans levenloos, beschouwde.
En zulk een sombre toon, en zulk een treurig lied
Ontwelt my, daer myn oog op uwe muren ziet,
o Langgevierde maegd der rykste van de steden!
Nog draegt gy 't kenmerk van den adel om de leden,
Nog zweeft om u een strael des luisters van weleer;
Maer ach, de hand des doods drukt loodzwaer op u neder:
Wel vind ik nog in u het schoone BRUGGE weder,
Maer 't levend BRUGGE, eilaes, niet meer!

Wat baet het dat gy nog altyd
In Vlaendrens tuin gezeteld zyt,
Als u de grafelyke kroone
Van 't hoofd viel, en u liet als een versmade schoone?
Wat baet het dat uw Hal op d'oceaen nog ziet,
Als haer geen vreemde vlag meer groet of schatting biedt?
Wat baet het dat gy praelt met ruime en weidsche straten,
Wanneer het volksgewoel ze lang reeds heeft verlaten,
En 't spichtig gras den grond bedekt van markt en wyk?
Wat baet de heerlykheid der woonsten uwer grooten,
Wanneer en deur en raem zorgvuldig blyft gesloten,
Als lag in elke woon een lyk?

(1) Zie L. Byron's Giaour.

Wat baet toch uwer templen pracht,
Wen Vlaendrens vorstelyk geslacht
Daer neêrligt in zyn kopren graven,
Als waer't om uw verval van grooter pracht te staven?
Wat baet dat gy een schat van kunstjuweelen toont,
Wanneer de kunste-zelve uw' grond niet meer bewoont?
Wat baet nog de eeuwge roem der schoonheid uwer vrouwen,
Wanneer ze in 't spiegelglas van vreemde wuftheid schouwen,
En wisslen vreemd gebaer voor eigen lief gelaet?
Wat baet dat zy de tael der vaedren nog doen vloeijen
Als honig uit haer mond, wen zy die tael verfoeijen
Voor vreemd gekweel, dat haer misstaet? -

o Diepgezonken vorstenstad!
Eer ooit myn voet uw grond betrad,
Kende ik alleen u in uw' luister.
Gy scheent my als een ster in 't middeleeuwsche duister,
Welhaest een dageraed, welhaest een helle zon,
Die daegde in 't neevlig west en d'ouden nacht verwon.
Ik zag uit uwen wal de christen ridderscharen
Ten optogt naer het graf der Zaligmakers varen,
En dragen er den roem van Vlaendrens krygsbanier,
En wyzen aen het Oost den weg naer uwe haven.
Ik hoorde gansch Euroop de faem uws handels staven,
En noemen u een ander Tyr!

Ik zag den glans der oosterpracht
In uwe muren aengebragt,
Te samen met de kennisgaven
Die 't Oosten had bewaerd van vroeger volksbeschaven,
Ik zag de vlaemsche vlyt, waer nyverheid uit sproot,
Haer wondren en haer weelde ontwiklen in uw schoot.
Ik zag de scheppingskracht, waerop de kunsten bogen,
Die weelde en wondren met haer hemelglans verhoogen.
'k Bewonderde in uw zoons wat hun vernuft bestond;
En 'k zag een koningin haer nyd niet wederhoûen,
Omdat zy in den stoet van uw volschoone vrouwen
Een' stoet van koninginnen vond!

Maer 't voorwerp myner hoogste vreugd
Was 't schouwspel uwer mannendeugd;
By wie de vryheid werd aenbeden
Naest 't Lands aenbeden tael, de spiegel van 's Lands zeden.
Te zien hoe elke hoon, die beiden aengedaen,
Uit elken uwer zoons een krygsman deed ontstaen;
Te zien hoe 't krachtig sein van een paer vlaemsche woorden,
Die de overweldigers gelyk een donder hoorden,
Aen 't glorierykste feit van Vlaendren aenzyn gaf;
Hoe, op het wraekgeroep van uwe burgerhelden,
De krygsmoed van den Lande ontblaekte in Kortryks velden,
En schonk er Frankryks magt een graf!

Ja dan, dan werd gy hoog geroemd
En Vlaendrens puiksieraed genoemd:
Dan hieft gy in de westerwereld
Uw kloeke stedekroon, met majesteit ompereld,
Als ryksvorstin omhoog, en niet een handelstêe
In 't oude Euroop, die u geen zusterhulde dêe.
Alleen der Dogen stad, verloofde van de baren,
Bestond misschien uw weelde en rykdom te evenaren.
Dan vondt gy in u-zelv' de bron van magt en glans;
Dan toondet gy aen de aerd dat ook uit Vlaendrens beemden
Verlichting op kan gaen; dan spraekt gy fier tot vreemden;
Dan waert gy groot, o BRUGGE! - en thans!

o Thans, thans zyt gy waerd beschreid.
'k Herhael het in de bitterheid
Des herten: zonder zuchtend rouwen
Kan geen gevoelig zoon van Vlaendren u beschouwen,
Daer gy, van wat gy waert slechts schaduw zyt en spot.
En wat 's de reden toch van zulk een hachlyk lot?
Gy vielt niet door 't geweld van brandende oorlogswoede,
Gy vielt niet door een slag van 's hemels geeselroede;
Maer ach, het eergevoel van uw zelfstandigheid,
Uw eigen vlaemschen aert, hebt ge onbedacht vergeten;
Al wat gy dierbaerst hadt voor vreemden pronk versmeten; -
En daerom zyt gy waerd beschreid.

En daerom is uw ryk vergaen,
Gelyk een veld van vruchtbaer graen,
Waerover 's hemels zegen dauwde,
Zoo lang 't de Bouwheer zelf, voor eigen teelt, bebouwde,
En dat, wanneer 't diens zorg en kunde ontberen moest,
Met vreemd gewas bezaeid, door onkruid is verwoest!
En daerom heeft de slaep der dooden u bevangen,
Gelyk de schuchtre maegd, wie vreemde tooisels prangen,
En rooven haer den bloei des levens voor 't gezicht.
o, Waer de twyfling hier veroorlofd! waer de naerheid
Des grafs, die u omringt, slechts schynbaer, - nog geen waerheid!
Och, waer 't een sluimer daer ge in ligt!

Welligt mag men dit hopen, want
Een blyde maer ging over 't Land:
Zy melde dat ge op 't hooren noemen
Der namen uwer zoons, waerop gy fier mogt roemen,
Getrild hebt als een maegd die uit den doodslaep schiet.
Zy melde dat de galm van Vlaendrens bardenlied,
Dier zonen toegewyd, uw ziel heeft opgetogen
En wêer een levensstrael deed schittren in uwe oogen.
Dat gy u thans in pracht tot feestgebaer bereidt,
Om lang verzuimde pligt en achtloosheid te boeten:
Dat gy de schim van een' dier zonen wilt begroeten
Op de eerzuil der onsterflykheid!

o, Zulks verzoet myn dichtersmert!
o, Zulks verheugt, my 't vlaemsche hert!
Welaen, laet andermael u tooijen
In d'adelouden gloor! Laet u met bloemen strooijen.
Versier uw gevels met tapytwerk als gy plagt;
Laet d'achtbren gildenstoet heromgaen in zyn pracht,
Met al zyne eertrofeên, banieren en blasoenen!
Gebied den zegetoon van harpen en klaroenen!
Gebied den klokkenklank van elken torentrans,
En laet het krygstuig die verzellen met zyn donder!
Nood heel het Land ter feest, opdat het u bewonder'
In 't overschot van uwen glans!

Maer ga dit plegtig hooggety
Voor u niet zonder les voorby,
o Uit den slaep ontwakend BRUGGE!
Zie op het roemryk kroost, dat gy thans viert, terugge,
En denk dat hem zyn vlaemsche en onverbasterde aert
Het spoor der glorie heeft gebaend en opgeklaerd!
Dat nooit zyn grootsch vernuft by vreemden heeft gebedeld;
Dat vlaemsch beschavingslicht het brein hem heeft veredeld,
En dat op vlaemschen grond geen kunstbron hem ontbrak.
Dat steeds voor 't vlaemsche schoon zyne eedle ziel ontblaekte,
En dat het nooit de tael der vaderen verzaekte,
Zelfs dan als 't tot de wereld sprak!

o, Moest gy zulk een les versmaên,
Dan waer 't alras met u gedaen.
Dan ware uw levensvonk van heden
De laetste strael der zon die wegzinkt naer beneden!
Dan wierdt ge in 't vaderland den vaderlande vreemd,
Gelyk een dorre heide in Vlaendrens malsche beemd. -
Doch neen, by 't zien wat eens uw vroeger zonen waren,
Zal uw vernieuwd geslacht hun grootheid evenaren,
En zoeken eigen heil in eigen deugd en eer,
En leenen u een' glans die nimmer zal verzwinden.
Dan moge ons nakroost BRUGGE eens niet slechts schoon hervinden,
Maer schoon en levend als weleer!

Mei 1846.

Derde lierzang.

Aen Antwerpen.

o Koningin der Schelde,
Wat overschoone dag,
Toen ik u laetstmael zag!
Gy trokt uw muren uit, naer 't lommer van den velde,
En waert gedoscht in feestgewaed,
En droegt den lach op 't lief gelaet.
De wemelende drang van uwe ontelbre kindren
Scheen me als een digte zwerm van bontgewiekte vlindren,
Die zich in 't geurig ruim der lentelucht verheugt,
En 'k sprak: hier woont nog heil en volksgeluk en vreugd!

En 's avonds, nêergezeten
Naby den oeverrand
Van uw bekoorlyk strand,
Zag ik een schouwspel dat geen dichter kan vergeten.
De maen, in reinen zilverglans,
Hing statig aen d'azuren trans,
Zich in het effen vlak des breeden vloeds te spieglen:
Ik zag op deze vlakte een bosch van masten wieglen,
Waermede elk werelddeel alhier zyn schatten bragt;
En 'k sprak: hier vloeit nog steeds de bron van weelde en pracht!

En, luistrende om my henen,
Vernam ik t'allen kant
De tael van 't vaderland,
Die aen dit schouwtooneel haer maetgeluid mogt leenen.
Zy, lievelinge van uw zoons,
Had op hun tong iet ongewoons,
Want allen scheen de ziel des dichters ingeboren,
't Zy veder of penseel of beitel hun behooren.
My trof hun beeldenspraek, gelyk een krachtig lied;
En 'k sprak: hier ryst de zon van Vlaendrens kunstgebied!

Die levende tafreelen
Ontboeiden al de magt
Van myn verbeeldingskracht,
Gelyk een smeulend vuer waerin de winden spelen.
En 't uer van eenzaemheid en rust
Vond my, myns zelven onbewust,
De dichterharp in hand, waerlangs myn vingren vlogen.
En 't was my of 't gordyn der tyden voor myne oogen
Zich opschoof, en 't verlêen daer voor my open lag.
Herinring, koom, herhael wat myn verbeelding zag!

Waer Vlaendrens landstroom, even
Eer hy uit Belgie dryft,
Een wyden kom beschryft,
Daer lag en breed moeras, met wier en lisch omgeven.
De vale padde en gladde slang
Die nestelden daer eeuwen lang,
Te zamen met de meeuw, die 't digte riet bewoonde;
Wanneer zich eindelyk een plekje gronds vertoonde,
Verheven boven 't nat en voor den stroom beschut:
Een visscher vond het plekje, en bouwde er eene hut.

En eeuwen, eeuwen vlogen.....
En op denzelfden grond,
Waer eerst dat hutje stond,
Verhief een trotsche stad haer torens in den hoogen.
En al wat ooit een volk genoot
Van 's hemels gunst, vloeide in haer schoot,
Gelyk een zegening, te samen. En de wereld
Beminde haer, omdat haer rykskroon was ompereld
Met ongeleend sieraed; omdat zy 't trouwe beeld
Van haren landaert was, - een vrucht van vlaemsche teelt!

Zy, Brugge's erfgename,
Als koopstad van Euroop,
Begon dien glorieloop,
Die 't vaderland ten top hervoerde zyner fame.
Al vroeg werd de overvloed haer deel;
En ridderspel en *Landjuweel*
Getuigden van haer glans. Haer burgers hadden vorsten
Tot schuldenaers, die zy ten feestdisch nooden dorsten,
En wie zy, voor de gunst die dus hun overkwam,
Beloonden, met de schuld te werpen in de vlam!

Het vuer der jeugd ontbrandde
Den heldenmoed in haer.
By 't naedren van gevaer
Omgorde zy haer borst, ten bolwerk voor den Lande.
o! 't Was een schouwspel grootsch en schoon,
Te zien hoe ze een' heldhaftig zoon
Van Spanje weêrstand bood, schoon hy met duizendtallen
Van krygers haer besprong en beukte op hare wallen.
Te zien hoe lang en kloek zy kampte met den nood,
Eer zy den vrede koos dien de overmagt haer bood.

o! 'k Voelde me in verrukking,
Toen vroeger 'k haer den haet,
De woede en 't laeg verraed
Van d'onbezonnen Gal, steeds vlammende op verdrukking,
Zag straffen, met een heldenmoed
Die aen oud Rome denken doet!
't Was toen dat burgerdeugd haer vreesselyke krachten
Ontvouwde, en Frankryks waen in stroomen bloeds deed smachten;
Gelyk de boschleeuwin, die ongenadig woedt,
Wanneer 't haer welpen geldt, op gansch een vreemd gebroed!

Genoeg van krygstafreelen!
De weêrgalooze stad
Was trotscher op een schat,
Die minder tranen kost en meer de ziel kan streelen:
Zy smeedde zich een gloriekroon
Van stralen, uit het eeuwig schoon
Van 't beeldende vernuft, wier glans nog nooit verdoofde.
De volkren staerden ze aen, als met ontdekten hoofde,
Want de eerbied van heel de aerd werd 't onbetwiste deel
Van de eedle bakermat der vorsten van 't penseel!

Het beeld dier vorsten zweefde
Voor my in hellen glans,
En 't was my of ik gansch
Ontroerd door zulk gezicht, van heilige aendrift beefde!
Ik merkte er een' in hun getal,
Met breeden hoed en kloek van stal,
Voor wien al de andren zich, als voor een Leenheer, bogen.
Zyn vonklende adlaersblik, gevestigd naer den hoogen,
Scheen door een stroom van licht der heemlen opgeklaerd.
Zyn naem? Men vraegt geen' naem vereeuwigd voor heel de aerd!

Dit 's, koningin der Schelde,
Wat myn verbeelding zag,
Den overschoonen dag.
Dat ik uw kroost beschouwde in 't lommer van den velde;
Den dag, waerop ik by den rand
Was nêergezeten aen uw strand;
Den dag, dat ik verrukt, in 't midden uwer zonen
De tael der vaedren hoorde, in onvervalschte toonen.
Zoo schittrend staet uw beeld geteekend in 't voorheen.
En leed het van 't verderf der tyden niet? o Neen!

o Neen, gy bleeft die schoone
Die frissche telg van 't Noord,
Nog fier op haer geboort'.
Gy siert nog steeds de kruin met uw driedubble kroone
Van kloekheid, rykdom en van kunst.
Te trotsch voor gift van vreemde gunst,
Weet gy uw schatten steeds uit eigen grond te delven,
En zoekt de bron van heil nog immer in u zelven.
Uw grootsche kunstenroem, die luister uwes naems,
Uw zeden en uw tael zyn steeds nog louter vlaemsch!

Nog even als te voren,
Dreigt gy des vyands magt,
Met burgt en wal en gracht;
Nog ryst daer boven u die hooggespitste toren,
Verbazend als een kunstgewrocht
Van reuzen, statig in de locht.
Nog draegt uw grond den last dier breede stapelbouwen,
Waerin de volkeren hun schatten u vertrouwen;
Nog hebt ge uw handelbeurs, waerin uw rykdom zwol,
Nog hebt ge uw tempelen van kunstjuweelen vol!

En, even of het ryzen
Van uwe welvaertzon
Nog steeds in luister won,
Omringt gy thans uw wal met aerdsche paradyzen,
Waer lommerperk en dier en plant
Den lust u biên van 't morgenland.
En even of de kiel, gedragen door uw Schelde,
Niet spoedig meer genoeg langs hare golven snelde,
Hebt ge u een' weg gebaend tot aen Germanjes stroom,
Waerlangs uw handel zweeft op vleuglen van den stoom!

Doch wat zyn al die gunsten
Van stoflyk heilgenot,
By 't onwaerdeerbaer lot
Dat u beschoren blyft in 't schittrend ryk der kunsten!
Nog nooit is 't grooten Meesters geest
Van uwe kindren af geweest
En thans veel min dan ooit; want gy vermenigvuldigt
Nog immer in uw' schoot den kunstkring die hem huldigt;
En heden wyst gy fier op een vernieuwd geslacht,
Waer Rubens ziel in gloeit met al haer scheppingskracht!

Bevoorregte en begaefde!
Uw kunstvermogen vond
Nog onlangs op uw grond
Eene andre bron dan die waeraen ge u immer laefde;
Een morgen hoorde 't vaderland,
Verbaesd, een' juichtoon aen uw strand:
Het was een dichterkroost dat in uw schoot onwaekte.
Dat kroost, waerin de gloed van vroeger barden blaekte,
Zong liedren wonderschoon, als stemmen der nutuer,
Als galmen, opgewekt door ingeschapen vuer!

o, Laet hun maetgezangen,
Betoovrend als 't geschal
Der vooglen in het dal,
Myn' heeschen gorgeltoon, myn staemlend lied vervangen!
Door hen worde, in het pure goud
Der moederspraek, uw' lof ontvouwd
En uwen roem verbreid tot 's aerdryks verste boorden!
Ik leg de cither neêr, verrukt door hunne accoorden;
Den veegen bard gelyk, die 't voorhoofd buigt en zwygt,
Zoo haest een scheller toon uit kloeker borsten stygt!

Juny 1846.